

ærede Medlem for Nørresundby. De ville altsaa se, at Sagens Gang er denne, der fuldt ud bekræfter, hvad jeg en Gang i Efteraaret sagde om de sociale og humane Reformforslags Vandring frem og tilbage mellem Tingene, at de blive magrere og magrere, tyndere og tyndere. Til sidst er de kun Skind og Ben, ja, til sidst slet ingen Ting. Her er der et Forslag, der er værre end slet ingen Ting; Socialdemokraternes Forslag blev modereret af Venstre, Venstres af de moderate og de moderates modereret af Højre. Dette 3 Gange modererede Forslag er nu tiltraadt af den nuværende Regering. Det er denne Sags i høj Grad sørgelige Historie.

Den højtærede Indenrigsminister holdt oppe i Landstinget en stor Tale, der skulde godtgøre netop det, som den højtærede Kultusminister paastaar, at der hviler et Fattighjælpsmærke paa Skolebespisning, og at det gælder om at borttage det ved det foreliggende Forslag. Men det er jo de nuværende ledende Mænd, der have sat dette Mærke paa Skolebespisningen. Ikke blot i Bardenfleths Skrivelse fra 1899, men ogsaa i Folketingets og Landstingets Stilling den Gang for 2 Aar siden var der ikke noget, der tydede paa, at noget Menneske havde tænkt sig, at et Bidrag fra Kommunen til private Bospisningsforeninger kunde eller skulde regnes som Fattighjælp. I den før omtalte Beretning, som Folketinget afgav i Marts 1899, hedder det udtrykkelig paa Grundlag af Indenrigsminister Bardenfleths Skrivelse, at det, det gælder om, er at faa yderligere fastnet i den offentlige Bevidsthed, at Skolebespisning er en Skolesag og ikke har noget med Fattigvæsenet at gøre. Og ikke blot Folketingets Venstre og Indenrigsministeren men ogsaa Landstingets Højre stiller sig paa dette Standpunkt, hvad der fremgaar af Landstingets Betænkning af 9de April 1900. Der forelaa da ogsaa nogle Skrivelser fra den daværende Indenrigsminister, der hed Bramsen. De sloge ligeledes fast, ganske vist i vagere og mere ubestemte Udtryk end Indenrigsminister Bardenfleths, at man ikke kunde indse, at Bidrag til saadanne private Foreninger skulde regnes til Fattighjælp. Paa Grundlag deraf erklærede Landstingets Højremedlemmer, blandt andet den Mand, der nylig stod som Højres Ordfører i Landstinget i denne Sag, det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Johnsen), i deres Betænkning, at der ikke er Tale om, at Bidrag til private Bospisningsforeninger kan regnes til Fattighjælp. Det hedder i kort Uddrag af denne Be-

tænkning, som ærede Medlemmer ville kunne læse, at Kommunalbestyrelsen har paa Landet Ret til med Amtsraadets Samtykke at udrede Tilskud af Kommunekassen til private Foreninger eller Foretagender, der har Bospisning af Skolebørn til Formaal. Højre i Landstinget er altsaa ganske klar over, at der ikke sættes noget Fattighjælpsmærke paa denne Sag. Endvidere er Landstingets Højre paa det rene med, at Kommunalbestyrelsen er ikke udelukket fra direkte kommunal Bospisning, naar Samtykke fra vedkommende overordnede Myndigheder erhverves. Det hedder endvidere, at Skolebespisning som Følge af, at Madlavning er optaget i Skolens Undervisningsplan, er tilladt. Man er altsaa ganske klar over, at det nuværende Forslag er overflødig, hvor Madlavning indgaar som Led i Undervisningsplanen. Man er endvidere ikke i Tvivl om, at Kommunerne godt kunne foranstalte Bospisning selv, der udkræves kun den vedkommende overordnede Myndigheds Samtykke, thi det er jo saaledes, at ingen Udgift kan afholdes uden Amtsraadets Samtykke.

Saaledes var altsaa den daværende Indenrigsministers Standpunkt, saaledes Folketingets Venstrestandpunkt, og saaledes Landstingets Højrestandpunkt. Nu staar den højtærede Indenrigsminister oppe i Landstinget og holder en stor Tale, hvori han over for min ærede Partifælle, den ærede socialdemokratiske Landstingsmand for Kjøbenhavn (C. C. Andersen) vil godtgøre, at der virkelig er et Fattighjælpsmærke paa Skolebespisningen. Han sagde, at Spørgsmaalet i den foreliggende Sag er om, i hvilken Udstrækning man kan yde trængende offentlig Understøttelse, uden at det faar Indflydelse over for den nydende eller den nydendes Forsørger. Men det er ganske galt. Det er ikke det, der her foreligger Spørgsmaal om. Det er Indenrigsministerens store Fejl, at han ser Sagen under Fattiglovens Synspunkt i Stedet for at se den under Skolesagens Synspunkt. Ved Skolebespisningen er der ikke Spørgsmaal om at yde offentlig Understøttelse til trængende, men at sætte Børn i Stand til at modtage Undervisning. Det er ikke et Fattigspørgsmaal, men et Skolespørgsmaal. Hvis man vil regne Bospisning af Skolebørn til Fattighjælp, ved jeg ikke, hvorfor man ikke kan regne mange andre Ting til Fattighjælp, f. Eks. Varme. I tidligere Tid maatte Skolebørn sidde i Hundekulde paa Skolebænken. Det maatte de gøre ude paa Landet, og selv i Latinskolerne maatte de i forrige Aarhundredes Begyn-